

DEN EUROPÆISKE UNION
RÅDET

Bruxelles, den 13. juni 1996 (18.06)
(OR. F)

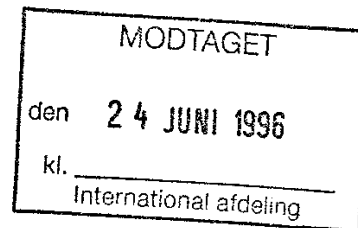
8257/96

25 JUNI 1996

COD 126/96

LIMITE

EF 29
ECOFIN 80
CODEC 394

OVERSÆTTELSE AF SKRIVELSE

ORIGINAL

af 30. maj 1996

fra Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, underskrevet af
Karel VAN MIERT, medlem

til Lamberto DINI, formand for Rådet for Den Europæiske Union

Vedr.: Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om endelig
afregning og sikkerhedsstillelse (forelagt af Kommissionen)

Hr. formand,

Hermed følger et forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv
om endelig afregning og sikkerhedsstillelse.

Forslaget er en opfølgning af Kommissionens arbejdsdokument fra 1992
(dok. nr. SEK(92) 621 endelig udg.) samt Kommissionens meddelelse af
18. november 1994 "Pengeoverførsler i EU: Gennemsigtighed, Effekti-
vitet og Stabilitet" (dok. nr. KOM(94) 436 endelig udg.). Det tager
navnlig sigte på:

- at reducere de retlige risici i forbindelse med deltagelse i
betalingssystemer, særlig med hensyn til den retlige gyldighed af
aftaler om nettoafregning og mulighederne for at gøre sikkerheden
gældende;

- at fjerne alle hindringer for gennemførelse af betalinger i det indre marked, således at der kan indgås mere effektive og omkostningseffektive grænseoverskridende betalingsarrangementer i Den Europæiske Union.

Da forslaget bygger på artikel 100 A i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, som ændret ved traktaten om Den Europæiske Union, skal den fælles beslutningsprocedure finde anvendelse, og Det Økonomiske og Sociale Udvalg skal høres.

Europa-Parlamentet skal afgive udtalelse under førstebehandlingen i oktober 1996, og Rådet skal fastlægge sin fælles holdning i december 1996. Det Økonomiske og Sociale Udvalg bør derfor afgive udtalelse i oktober 1996.

(Høflighedsformel).

(sign.) For Kommissionen
Karel VAN MIERT

Bilag: dok. KOM(96) 193 endelig udg. COD 126/96.

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 30.05.1996

KOM(96) 193 endelig udg.

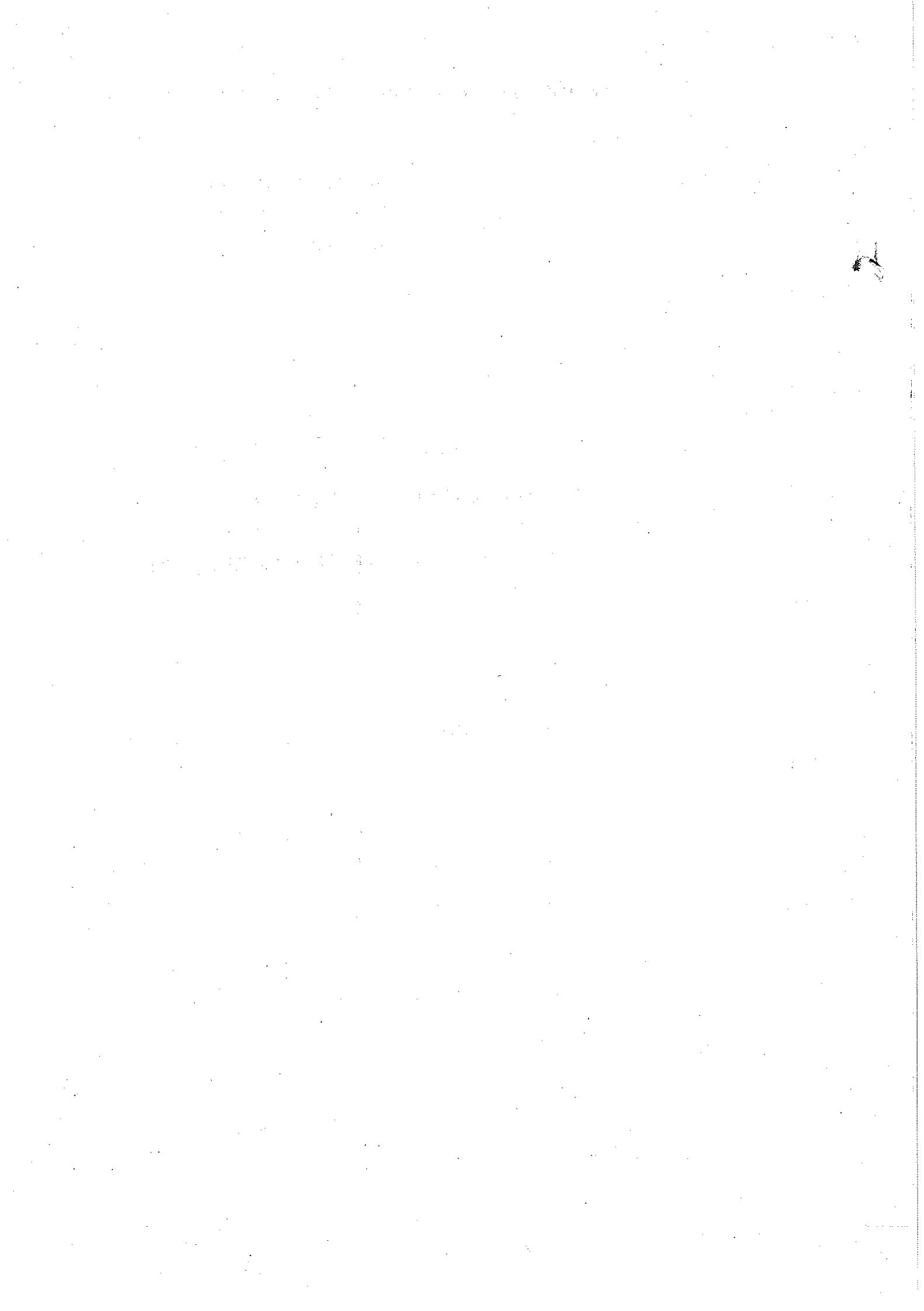
96/0126 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS DIREKTIV

OM ENDELIG AFREGNING OG SIKKERHEDSSTILLELSE

(forelagt af Kommissionen)

BEGRUNDELSE

I. Baggrund

Dette forslag til direktiv er resultatet af en proces, der kort kan resumeres som følger.

Lamfalussy-rapporten fra 1990¹ påviste de betydelige systemrisici, der er indbygget i betalingssystemer, som opererer på grundlag af én eller flere retlige typer *betalingsnetting*². En af de rådgivende komitéer for betalingssystemer, Den Tekniske Udviklingsgruppe for Betalingssystemer, henlede Kommissionens opmærksomhed på disse spørgsmål.

Kommissionen noterede i sit arbejdsdokument³ fra marts 1992, at visse træk i lovgivningen i en række medlemsstater - sammen med forskellene mellem medlemsstaternes lovgivninger vedrørende betalingssystemer generelt - var kilde til usikkerhed og risici. EF's Centralbankchefkomité⁴ delte dette synspunkt.

Man begyndte at arbejde med disse spørgsmål i begyndelsen af 1993 i en gruppe, der bestod af juridiske eksperter fra medlemsstaternes regeringer og repræsentanter for centralbankerne, og hvor Kommissionen havde formandskabet. Den første fase i arbejdet bestod i at opstille en oversigt over den retlige situation for betalingsnetting og endelig afregning i alle medlemsstater, som resulterede i en mere præcis indkredsning af disse problemer. En omfattende undersøgelse⁵, som Kommissionen havde bestilt, og som blev afleveret i februar 1994, støttede disse foreløbige konklusioner. Den første rådgivende høring med de relevante kredse i finanssektoren blev afholdt i foråret 1994.

I den næste fase i processen (siden 1994) diskuterede og undersøgte gruppen af regeringseksperter forskellige løsningsmuligheder. De er anført under punkt II.3. I oktober 1995 blev der gennemført en anden runde høringer i de relevante kredse i den europæiske finanssektor, hvor der var almindelig tilslutning til den tilgangsvinkel, der følges.

I lyset af denne proces er Kommissionen nået frem til nogle operationelle konklusioner, særlig for så vidt angår spørgsmålene om endelig afregning og sikkerhedsstillelse. Den mener derfor, at der bør fremsættes forslag til direktiv. Man er ikke nået frem til operationelle konklusioner vedrørende værdipapirafviklingssystemer. Disse spørgsmål arbejdes der fortsat med i Kommissionen. Det vil måske senere blive nødvendigt at fremsætte et yderligere forslag om disse spørgsmål.

Samlet vurdering

Kommissionens strategiske program for det indre marked identificerede klart etableringen af effektive grænseoverskridende betalingssystemer som et af de få krav, der endnu skal opfyldes for at sikre, at det indre marked fungerer tilfredsstillende. Dette kræver en modernisering af systemerne, som både påvirker centralbankerne og forretningsbankerne og dermed investeringerne i den

1 Report to the Governors of the central banks of the Group of Ten countries, Basel, november 1990.

2 Med henblik på dette forslag betyder "betalingsnetting" omregning til en nettofordring eller en nettoforpligtelse af fordringer og forpligtelser som følge af betalingsordrer, som et institut enten udsteder eller modtager med det resultat, at man kun kan kræve nettofordringen eller kun skyldte nettoforpligtelsen.

3 "Nemmere grænseoverskridende betalinger: Nedbrydning af barriererne", SEK(92) 621 endelig udg. af 27. marts 1992.

4 "Issues of common concern to EC Central Banks in the field of payment systems", by the Ad Hoc Working Group on EC payment systems, september 1992.

5 The laws on credit transfers and their settlement in Member States of the EU: Report for the European Commission (DG XV), Wilde Sapte - Brussels, februar 1994.

finansielle sektor. Denne proces er allerede godt i gang. En række systemer for store betalinger, der først og fremmest betjener de nationale markeder, er i voksende omfang ved at få medlemsbanker fra andre medlemsstater.

De retlige spørgsmål, der behandles i dette forslag, har en betydelig underliggende indflydelse på udformningen af de nødvendige systemer og forbindelser, både dem, der er specielt udformet til at overføre betalinger hen over grænserne, og dem, der har et "grænseoverskridende medlemskab". Løsningen af disse problemer vil danne et værdifuldt grundlag for at skabe sikkerhed og vil bidrage til at reducere de retlige risici, der er af systemisk karakter, og de omkostninger, som sådanne risici medfører.

Der er behov for at gøre en hurtig indsats på dette område, da der gøres fremskridt i retning af at etablere Den Økonomiske og Monetære Union. Det Europæiske Råd fremhævede på mødet i Madrid den 15. og 16. december, at det er nødvendigt at bringe betalingssystemets infrastruktur på plads for at sikre en tilfredsstillende funktion på EU-pengemarkedet, der vil blive baseret på en fælles valuta.

II. Subsidiaritetsvurdering

1. Hvad er formålene med direktivet i betragtning af Fællesskabets forpligtelser?

Der er tre hovedformål:

- at reducere de retlige risici i forbindelse med deltagelse i betalingssystemer, hvilket blev fremhævet i Lamfalussy-rapporten fra 1990, særlig med hensyn til den retlige gyldighed af aftaler om nettoafregning og mulighederne for at gøre sikkerheden gældende
- at sikre, at betalinger på det indre marked kan gennemføres uden hindringer, således at der kan indgås effektive og omkostningseffektive grænseoverskridende betalingsarrangementer i Den Europæiske Union
- under hensyntagen til sikkerhedsstillelse med henblik på pengepolitiske formål, at bidrage til at udvikle den nødvendige retlige ramme, inden for hvilken den fremtidige europæiske centralbank kan udvikle sin pengepolitik.

Dette direktiv skal også

- føre til en yderligere integration af EU-bankerne i de indenlandske betalingssystemer i andre EU-lande. Direktivet understøtter derfor den fri bevægelighed for kapital, jf. traktatens artikel 73 B til 73 G, og den fri udveksling af tjenesteydelser, jf. traktatens artikel 59
- bidrage til at forberede den tredje fase af ØMU, som forudsætter effektive betalingsmekanismer.

2. Følger den påtænkte foranstaltning af, at Fællesskabet har en enebeføjelse?

Enebeføjelse: Artikel 100 A i sammenhæng med artikel 7 A.

3. Hvilke muligheder har Fællesskabet for at træffe foranstaltninger?

Man har overvejet en række alternativer:

For det første undersøgte man en minimalistisk tilgangsvinkel gående ud på at finde en løsning inden for de aktuelle nationale lovrammer. Problemet i denne sammenhæng var at undersøge, om det var muligt at udforme en modelkontrakt, der kunne anvendes af medlemmerne i et betalingssystem, og som kunne afhjælpe de foreliggende problemer. Denne tilgang blev forkastet af to grunde:

- Denne løsning vedrører kun parterne i kontrakten, mens det er nødvendigt, at tredjeparter bindes retligt. Dette illustreres af følgende situation: En bank i land A deltager i en multilateral nettoafregningsordning med en central afregningsagent i land B. Banken i land A går konkurs. I dette tilfælde vil kreditorerne - eller likvidatorerne - som forsøger at få deres krav honoreret af den konkursramte bank i land A, sandsynligvis gøre indsigelse mod nettingaftalen efter reglerne i land A, da disse regler ikke nødvendigvis anerkender multilateral netting. Hvis dette lykkedes, kunne det være en fare for hele nettingssystemet.
- De konkursretlige regler indeholder såkaldte "ordre public"-regler, der kan tilsidesætte kontraktfastsatte bestemmelser. Selv om en betalingssystemaftale fastsatte, at betalingsordrer, der afgives inden konkurserklæringen, ikke kan tilbagereguleres i tilfælde af et medlems insolvens, ville f.eks. en zero hour-regel, således som den findes i en række medlemsstater, tilsidesætte dette kontraktarrangement. Følgelig kunne der ske tilbageregulering med potentielt vidtrækkende og skadelige konsekvenser for det pågældende betalingssystem.

En anden mulig løsning kunne være en tilgang baseret på den internationale privatret, hvorefter det er muligt at aftale, at et betalingssystem etableret efter reglerne i land A - et land, hvor erhvervslovgivningen anerkender netting, og hvis konkursregler ikke griber ind i betalingssystemernes virkemåde - helt skal reguleres af reglerne i land A for alle dets medlemmer fra EU-lande. Hvorvidt medlemsstat B's regler anerkender endelig nettingafregning for bank B, eller hvorvidt denne stats insolvensregler indeholder "ordre public"-bestemmelser, som zero hour-reglen, ville ikke længere være relevant. Denne tilgang viste sig imidlertid i den endelige analyse ikke at være hensigtsmæssig. Hvis man havde valgt den, ville det betyde, at domstolene i alle medlemsstater principielt skulle være i stand til at fortolke og anvende de forskellige erhvervsretlige og konkursretlige regler i alle andre medlemsstater. En sådan løsning ville, i det mindste hvis den stod alene, være unødvendig besværlig.

En tredje mulighed var at anbefale medlemsstaterne, uden bindende forpligtelser, at de skulle foretage de nødvendige ændringer i deres lovgivninger. Denne tilgang har nogle proceduremæssige fordele, idet den i vidt omfang ville gå uden om EU-lovgivningsprocessen, men den ville ikke være til væsentlig hjælp for medlemsstaterne, som fortsat skulle udarbejde og implementere den nødvendige lovgivning. For så vidt angår finansieringsinstitutionerne og betalingssystemerne, ville løsningen indebære mangel på gennemsigtighed og retssikkerhed. En løsning ud fra denne tilgangsvinkel vurderedes til at medføre, at ulemperne ville være større end fordelene.

Som forklaret detaljeret i afsnit I ovenfor anses det derfor at være på tide og nødvendigt at indføre et bindende instrument.

4. Er det nødvendigt at indføre en ensartet lovgivning, eller er det tilstrækkeligt at vedtage et direktiv, der fastlægger det generelle mål, og således overlade implementeringen til medlemsstaterne?

En ensartet lovgivning er ikke nødvendig. Et direktiv, der fastsætter de generelle målsætninger, som de er skitseret nedenfor, er tilstrækkeligt.

Direktivets afsnit I fastlægger direktivets anvendelsesområde og definerer de nødvendige begreber. Direktivets afsnit II fastsætter det generelle princip, der har til formål at sikre, at betalingsnetting har retsmyndighed i alle retssystemer og bindende virkninger for tredjeparter.

Afsnit III fastsætter, at betalingsordrer ikke kan tilbagekaldes i overensstemmelse med reglerne i det pågældende betalingssystem.

Direktivets afsnit IV fastsætter det generelle princip, der har til formål at:

- sikre, at insolvensprocedurer eller enhver anden regel eller praksis ikke får tilbagevirkende kraft for deltagernes rettigheder og forpligtelser
- bestemme, hvilke insolvensregler der skal gælde for rettigheder og forpligtelser i forbindelse med direkte deltagelse i et betalingssystem i tilfælde af insolvensprocedurer over for en deltager i det pågældende betalingssystem.

Direktivets afsnit V fastsætter det generelle princip, hvorefter sikkerhedsstillelse isoleres fra virkningerne af insolvenslovgivningen i den konkursramte deltagers medlemsstat.

Disse bestemmelser fastsætter det generelle mål, der forfølges, og overlader således den nærmere implementering til medlemsstaterne; institutterne kan i givet fald frit bestemme det præcise indhold i disse generelle principper.

III. Detaljerede bemærkninger til artiklerne

Artikel 1

Direktivets hovedmål er at reducere systemrisikoen i forbindelse med deltagelse i betalingssystemer. Der var generel enighed om, at dette direktiv skulle have det videst mulige anvendelsesområde. Direktivet dækker derfor grænseoverskridende betalingssystemer såvel som indenlandske systemer. Desuden gælder det for følgende to kategorier:

- EF-institutioner, der deltager i betalingssystemer i tredjelande, og sikkerhed, der stilles for et sådant betalingssystem
- filialer af tredjelandsinstitutter, der deltager i et EF-betalingssystem, og sikkerhed, der stilles til fordel for dette betalingssystem.

Medtagelse af den første kategori under direktivets anvendelsesområde indebærer, at direktivet også omfatter tredjelandsbetalingssystemer for så vidt angår deres EF-deltagere.

Tredjelandsbetalningssystemer som sådan er selvfølgelig ikke dækket af dette direktiv, men deltagerne i dem er, for så vidt som de er EF-institutioner i henhold til artikel 2, litra i).

Med hensyn til den anden kategori ligger den væsentligste interesse ved dens medtagelse under direktivets anvendelsesområde i det forhold, at sikkerhedsstillelsen, der gives af et tredjelandsinstitut i en EF-medlemsstat, kan isoleres fra en eventuel universal insolvenslovgivning i dette tredjeland.

Endelig vil sikkerhedsstillelse i stigende grad blive grænseoverskridende i forbindelse med etableringen af den fremtidige europæiske centralbank. De samme problemer opstår i den henseende som ved sikkerhedsstillelse inden for rammerne af betalningssystemer. Dette forslags anvendelsesområde er derfor udvidet til også at omfatte sikkerhed, der stilles i forbindelse med transaktioner inden for den monetære politik.

Artikel 2

"Institut" har fået en bred betydning, således at det ikke blot omfatter kreditinstitutter i første bankdirektivs forstand, men også investeringsbanker, giro og postbanker og alle andre foretagender, der direkte deltager i et betalningssystem.

"Betalingsordre" betyder en instruks til at foretage en overførsel - både kreditering og debitering - ved postering på et kreditinstituts eller en centralbanks konti. "På et kreditinstituts konti", eftersom denne type betalningssystem - ud fra et offentligt politiksynspunkt - kræver den slags beskyttelse, som dette forslag til direktiv giver. "På en centralbanks konti" tilføjes for at foregribe den forventede udvikling af realtidsbruttoafviklingsfaciliteter, der nødvendiggør bevægelser på centralbankernes konti.

"Betalningssystem" defineres i bred forstand, således at det omfatter systemer, der både afregner på et brutto- eller nettogrundlag og er baseret på multilaterale eller bilaterale arrangementer. En *sammenslutning* af betalningssystemer er naturligvis også omfattet af direktivet.

Artikel 3

Mange betalningssystemer, hvor der foretages store betalinger eller små betalinger, afhænger af teknikken, der er kendt som netting⁶ eller modregning (set-off). "Betalingsnetting" er omregning til en nettofordring eller en nettoforpligtelse af fordringer og forpligtelser, der følger af betalingsordrer, som et institut enten udsteder til et eller flere institutter eller modtager fra andre institutter, med det resultat, at der kun kan være tale om at kræve nettofordringen eller skyldte nettoforpligtelsen. Teknikken medfører en væsentlig reduktion af antallet af afviklingstransaktioner, som er nødvendige for at effektuere et givent antal betalinger. I stedet for at afvikle hver enkelt betalingsordre individuelt, efterhånden som de viser sig inden for dagen, foretager de banker, der er med i en nettingaftale, afvikling én gang for alle ved at betale (eller ved at modtage) en enkelt nettobalance til (eller fra) de andre medlemmer i systemet.

⁶ Fra en juridisk synsvinkel er "netting" i denne betydning den samme teknik, som den der omhandles i forslaget til direktiv om contractual netting. Sidstnævnte omhandler imidlertid obligationer med restløbetid, hvor der kun er foretaget netting på bilateral basis, mens dette initiativ vedrører betalingsstrømme, hvor der er foretaget bilateral eller multilateral netting. Begge typer netting er klart forskellige fra begrebet positionsnetting som anvendt i kapitaldækningsdirektivet.

Retsgyldigheden af en nettingtransaktion mellem institutter fra forskellige medlemsstater afhænger i sidste instans af lovgivningen i den medlemsstat, hvor disse institutter hører hjemme. I en række medlemsstater kan netting, navnlig multilateral netting, ikke gøres gældende efter de aktuelle regler. Hvis likvidatoren for en konkursramt deltager i et betalingssystem ville anfægte nettingaftalen på dette grundlag, ville det betyde, at han kunne nægte at anerkende den gæld, der fremkommer ved netting. I stedet kunne han insistere på at få betalt alle de individuelle underliggende beløb, som oprindeligt skyldtes til dette institut. Med hensyn til de beløb, som det konkursramte institut skylder, vil der blive anmeldt krav i insolvensboet, og de vil sandsynligvis ikke blive indfriet. Dette fænomen med at afvise gælden og acceptere de underliggende beløb, der oprindeligt var skyldige, kaldes cherry-picking. Konsekvensen af cherry-picking er i bedste fald en alvorlig forstyrrelse i betalingssystemet, og i værste fald kunne betalingssystemet bryde sammen (systemrisici), og det kunne desuden medføre, at andre medlemmer i betalingssystemet ville blive ude af stand til at indfri deres forpligtelser (knock-on effect).

Artikel 3, stk. 1, fastsætter, at netting har retsgyldighed og er bindende for tredjeparter, selv i tilfælde af indledning af insolvensprocedurer, for så vidt som betalingsordrerne var introduceret i betalingssystemet inden indledningen af insolvensprocedurerne.

Artikel 3, stk. 2, fokuserer specielt på de tilfælde, hvor en deltager, der bliver klar over, at konkurs er ved at blive uundgåelig, sender betalingsordrer ind i et betalingssystem inden insolvenserklæringen for at fjerne aktiver til skade for kreditorerne. Denne artikel fastsætter derfor, at direktivet ikke beskytter svigagtige betalingsordrer mod at blive erklæret ugyldige. En sådan ugyldiggørelse får imidlertid ikke lov til at ske gennem disaggregering af nettingtransaktionen - hvilket direktivet sigter på at undgå for enhver pris - men i stedet for uden for betalingssystemet eller i en efterfølgende nettingoperation (via en modsat ordre).

Artikel 4

Der er almindelig enighed om, at muligheden af, at en meget stor betaling tilbagekaldes, kan skabe systemrisici, hvis tilbagekaldelsen sker i løbet af den proces, der fører til afregning i et betalingssystem. Det ville på den anden side være uacceptabelt, hvis man uforholdsmæssigt stærkt begrænsede transaktionsfriheden og kontraktfriheden for de forskellige parter i et betalingssystem for at forsøge at reducere eller minimere denne risiko.

Når det således er erkendt, at tilbagekaldelse ellers kunne føre til en disaggregering af afregningen, udelukker artikel 4, stk. 1, at deltagerne i betalingssystemet og tredjeparter, for eksempel en underdeltager, kan tilbagekalde en betalingsordre efter en kontraktligt aftalt periode. Dette forbud er vigtigt ikke blot i tilfælde af netting, men også i tilfælde af realtidsbruttoafviklingsarrangementer.

Dette betyder selvfølgelig ikke, at en betalingsordre, der ikke var forfalden for ordregiveren, men var blevet indført i betalingssystemet, for altid er tabt for ham. Artikel 4, stk. 2, bekræfter, at hvis ordregiver, det vil sige en kunde, har en ret mod modtageren til at kræve et beløb, som er blevet indført i betalingssystemet, annulleres denne ret ikke, men vil kun blive udøvet uden for betalingssystemet eller via en modsat rettet betalingsoperation i den næste nettingomgang.

Artikel 5 og 6

Uanset om et betalingssystem kører på grundlag af netting eller bruttoafregning, skaber de forskellige insolvenslovgivninger i de forskellige medlemsstater yderligere problemer, når "ordre public"-reglerne, der findes i disse insolvenslovgivninger, giver mulighed for cherry-picking med de meget skadelige konsekvenser som beskrevet ovenfor.

Dette er tilfældet med den såkaldte "zero hour"-regel, der giver erklæringen om insolvens tilbagevirkende kraft. En konsekvens af denne regel er, at betalingsordrer, der er afgivet efter zero hour på dagen for insolvenserklæringen for en deltager i betalingssystemet, men før insolvenserklæringen, kan anfægtes af et insolvent instituts likvidator. Sidstnævnte vil så kunne insistere på at få betaling for alle individuelle underliggende beløb, som dette institut oprindeligt havde til gode. Hvad angår de beløb, der skyldes af det konkursramte institut, vil der blive anmeldt krav i insolvensboet, og de vil sandsynligvis ikke blive indfriet. For at undgå denne mulighed fastsættes det i artikel 5, at insolvensprocedurerne ikke har tilbagevirkende kraft.

Der kan imidlertid eksistere andre "ordre public"-bestemmelser, ved siden af de såkaldte zero hour-regler, der potentielt kan føre til cherry-picking. Derfor er artikel 6 blevet udformet som en residualbestemmelse, der skal dække alle de tilfælde, som ikke er blevet identificeret, men menes at eksistere. Derfor anføres det i artikel 6: "I tilfælde af insolvensprocedurer mod et institut, der deltager direkte i et betalingssystem, skal de rettigheder og forpligtelser, der følger af eller har forbindelse med direkte deltagelse i det pågældende betalingssystem, fastlægges efter insolvenslovgivningen i det land, hvor betalingssystemet har hovedsæde". I praksis betyder artikel 6 selvfølgelig ikke, at en separat insolvensprocedure skal indledes i den medlemsstat, hvor betalingssystemet har hovedsæde. Et medlemsinstituts insolvens vil fortsat falde ind under insolvensreglerne i den medlemsstat, hvor dette institut er etableret, ligesom det er tilfældet i øjeblikket. Hvis en likvidator imidlertid ønsker at trække på "ordre public"-bestemmelser i insolvensreglerne for at anfægte en betaling, der er foretaget gennem betalingssystemet, skal han anvende insolvenslovgivningen i den medlemsstat, hvor betalingssystemet har hovedsæde. Denne metode har den fordel, at parterne i et betalingssystem kun skal undersøge én insolvenslovgivning, nemlig insolvenslovgivningen i den medlemsstat, hvor betalingssystemet har hovedsæde, i stedet for at skulle undersøge og forsøge at komme i overensstemmelse med insolvenslovgivningen i den medlemsstat, hvor de enkelte deltagere stammer fra. Dette vil både bidrage til at reducere omkostningerne og til at fjerne den juridiske usikkerhed.

Artikel 7

Endelig behandler direktivet problemerne i forbindelse med sikkerhedsstillelse, som understøtter deltagelse i betalingssystemer på et grænseoverskridende grundlag. Sigtet er at undgå en situation, hvor, hvis en deltager i et betalingssystem bliver insolvent, insolvenslovgivningen i denne deltagers medlemsstat ikke anerkender gyldigheden af den sikkerhed, der stilles i en anden medlemsstat. Det fastsættes derfor i artikel 7, stk. 1, at hvis en deltager bliver insolvent, påvirkes panthavers rettigheder ikke af denne deltagers insolvens. Denne regel er begrundet i almene hensyn. Der overføres enorme summer gennem betalingssystemerne hver dag. Hvis et medlem ikke er i stand til at indfri sine forpligtelser, og sikkerheden ikke kan realiseres, kan det i værste tilfælde have katastrofale konsekvenser for betalingssystemet som sådant og kan i sidste instans medføre systemets sammenbrud med heraf følgende ødelæggende knock-on effekter på de finansielle markeder.

Det skal understreges, at dette forslag til direktiv ikke ændrer reglerne om sikkerhedsstillelse. Reglerne forbliver fortsat, som nu, lovgivningen i den medlemsstat, hvor sikkerheden er lokaliseret i overensstemmelse med *lex rei sitae*-princippet.

Artikel 7, stk. 2, fastsætter, at i tilfælde af en universal insolvenslovgivning i et tredjeland berører virkningerne af en sådan lovgivning ikke pantavers rettigheder i forbindelse med deltagelse i et EF-betalingsystem eller i forbindelse med pengepolitiske transaktioner, hvis denne sikkerhed er stillet i en medlemsstat.

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 100 A,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Monetære Institut,

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg,

i henhold til fremgangsmåden i artikel 189 B i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, og

ud fra følgende betragtninger:

Lamfalussy-rapporten fra 1990 til centralbankcheferne i G-10 fremhævede på den ene side de betydelige systemrisici, der er indbygget i betalingssystemer, som opererer på grundlag af en eller flere juridiske typer betalingsnetting, det være sig bilateral eller multilateral; på den anden side er reduktionen af juridiske risici i forbindelse med deltagelse i realtidsbruttoafviklingssystemer af afgørende betydning på baggrund af den hurtige udvikling af disse systemer;

reduktionen af risici vedrører særlig den endelige afregning og spørgsmålet om, hvorvidt sikkerheden kan gøres gældende; sikkerhedsstillelse omfatter alle midler, som en deltager stiller til rådighed for de andre deltagere i betalingssystemet for at sikre rettigheder og forpligtelser i forbindelse med det pågældende betalingssystem, herunder, blandt andre midler, genkøbsaftaler og forsikringer, der er indgået af en deltager i et betalingssystem til fordel for de andre deltagere;

ved at sikre, at betalinger og kapitalbevægelser kan gennemføres uden hindringer i det indre marked, bidrager dette direktiv til, at grænseoverskridende betalingsarrangementer i Den Europæiske Union kan fungere hensigtsmæssigt og omkostningseffektivt; direktivet skal dermed understøtte de fremskridt, der er gjort hen imod virkeliggørelsen af det indre marked, særlig hen imod fri udveksling af tjenesteydelser og liberalisering af kapitalbevægelser med henblik på at realisere Den Økonomiske og Monetære Union;

de finansielle strømme får et større og større omfang på internationalt plan; EF-institutionerne og EF-betalingsystemerne må derfor etablere og opretholde operationelle forbindelser med tredjelandsbetalingssystemer og deltage i dem; det er derfor vigtigt, at dette direktiv sigter på og fremmer de grænseoverskridende relationer mellem EF-institutionerne og EF-betalingsystemer på den ene side og tredjelandsbetalingssystemer på den anden side for at undgå, at EF-institutionerne hindres i at deltage i tredjelandsbetalingssystemer på grund af manglende retssikkerhed; effektive EF-betalingsystemer er vitale for det indre marked og kan ikke fungere ordentligt uden forbindelser til tredjelandsbetalingssystemer, fordi de finansielle markeder er uløseligt forbundet med hinanden;

formålet med dette direktiv er at dække indenlandske og grænseoverskridende betalingssystemer; direktivet dækker både debet- og kreditoverførsler; direktivet gælder for EF-betalingsystemer og sikkerhed, der stilles af deltagerne i disse systemer, hvad enten de er EF-deltagere eller tredjelandsdeltagere i forbindelse med deltagelse i disse betalingssystemer; direktivet dækker også EF-institutioner, der deltager i tredjelandsbetalingssystemer;

ved at dække sikkerhed, der stilles i forbindelse med pengepolitiske transaktioner, hjælper direktivet EMI i dets opgave med at fremme effektiviteten i grænseoverskridende betalinger med henblik på forberedelsen af tredje fase af Den Økonomiske og Monetære Union og bidrager dermed til at udvikle det nødvendige juridiske grundlag, på hvilket den fremtidige europæiske centralbank kan udvikle sin pengepolitik;

formålet med dette direktiv er at sikre, at netting kan gøres juridisk gældende i alle medlemsstater, og at netting er bindende for tredjeparter; formålet med direktivet er også at sikre, at betalingsordrer ikke kan tilbagekaldes efter en kontraktligt aftalt tid; direktivet sigter på at sikre, at insolvensprocedurer ikke får tilbagevirkende kraft for deltageres rettigheder og forpligtelser; i tilfælde af insolvensprocedurer mod en deltager i et betalingssystem sigter dette direktiv endvidere på at fastlægge, hvilken insolvenslovgivning der skal anvendes på rettigheder og forpligtelser i forbindelse med direkte deltagelse i dette betalingssystem; dette direktiv har endelig til formål at beskytte sikkerhedsstillelsen fra virkningerne af den insolvenslovgivning, der finder anvendelse på den konkursramte deltager;

nærværende direktiv finder også anvendelse på forholdet mellem et institut og et medlem af et betalingssystem, der videregiver betalingsordre for et sådan institut til betalingssystemet, idet et sådan forhold i sig selv kan betragtes som et særskilt betalingssystem

den mest passende måde, hvorpå disse mål kan realiseres, er at vedtage dette direktiv, dette direktiv er nødvendigt for at realisere disse mål og går ikke længere end målsætningen om at realisere disse mål -

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

I. ANVENDELSESOMRÅDE OG DEFINITIONER

Artikel 1 - Anvendelsesområde

Bestemmelserne i dette direktiv gælder for:

- 1) EF-betalingsystemer, der opererer i en hvilken som helst valuta og ECU, og for sikkerhed, der stilles i forbindelse med deltagelse i et sådant system
- 2) EF-institutioner, der deltager direkte i et tredjelandsbetalingsystem, og for sikkerhed, der stilles i forbindelse med deltagelse i et sådant system
- 3) sikkerhed, der stilles i forbindelse med transaktioner inden for den monetære politik.

Artikel 2 - Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- a) "institut": et foretagende som defineret i artikel 1 i Rådets direktiv 77/780/EØF -inklusive de i direktivets artikel 2, stk. 2, nævnte institutter - der deltager direkte i et betalingssystem, og et hvilket som helst andet foretagende, der deltager direkte i et betalingssystem
- b) "direkte" deltagelse: deltagelse i et betalingssystem, der medfører ansvar for afregning
- c) "EF-institut": et institut, der har sit hovedkontor i en medlemsstat
- d) "tredjelandsinstitut": et institut, der ikke er et EF-institut

- e) "betalingsordre": en instruks om at stille et pengebeløb til rådighed for en endelig modtager ved en postering på et kreditinstituts eller en centralbanks konti
- f) "insolvensprocedurer": foranstaltninger, der som følge af et instituts forestående eller faktisk manglende evne til at opfylde sine finansielle forpligtelser træffes af en retsmyndighed eller administrativ myndighed til fordel for en gruppe kreditorer, og som afskærer instituttet fra at foretage betalinger eller afhænde aktiver
- g) "betalingsnetting": omregning til en nettofordring eller en nettoforpligtelse af fordringer og forpligtelser, der følger af betalingsordrer, som et institut enten udsteder til et eller flere institutter eller modtager fra et eller flere institutter, med det resultat, at der kun kan være tale om at kræve nettofordringen eller skyldte nettoforpligtelsen
- h) "betalingssystem": en skriftlig aftale mellem to eller flere institutter om at effektuere betalingsordrer
- i) "EF-betalingsystem": et betalingssystem, der har hovedsæde i en medlemsstat. Et betalingssystem anses for at have hovedsæde i den medlemsstat, hvis lovgivning er blevet valgt af de institutter, der deltager direkte dette betalingssystem. Hvis der ikke er foretaget et sådant valg, anses betalingssystemet for at have hovedsæde i den medlemsstat, hvor afregningen finder sted
- j) "tredjelandsbetalingsystem": et betalingssystem, som ikke er et EF-betalingsystem
- k) "pengepolitisk transaktion": en national centralbanks eller den fremtidige europæiske centralbanks direkte købs- og salgstransaktioner (til omgående levering eller på termin) på de finansielle markeder eller en sådan transaktion i form af genkøbsforretninger eller långivning og låntagning i fordringer og omsættelige instrumenter, hvad enten transaktionerne sker i fællesskabsvalutaer eller i tredjelandsv valutaer eller i ædelmetaller; definitionen omfatter også en national centralbanks eller den fremtidige europæiske centralbanks lånetransaktioner med kreditinstitutter eller andre markedsdeltagere, hvor lån ydes imod passende sikkerhed

- 1) "sikkerhed": alle aktiver, der stilles som sikkerhed for rettigheder og forpligtelser, der kan opstå i et betalingssystem, eller som stilles til rådighed for de nationale centralbanker eller den fremtidige europæiske centralbank i forbindelse med pengepolitiske transaktioner.

II. ENDELIG BETALINGSNETTING

Artikel 3 - Betalingsnetting

- 1) Betalingsnetting har retsgyldighed og er selv i tilfælde af insolvensprocedurer mod et institut, der deltager direkte i et betalingssystem, bindende for tredjeparter, forudsat at betalingsordren var afgivet i betalingssystemet inden indledning af insolvensprocedurerne. Ordreafgivelsestidspunktet bestemmes efter det pågældende betalingssystems regler.
- 2) Bestemmelser om annullering af kontrakter og transaktioner, der er indgået inden indledning af insolvensprocedurer, medfører ikke tilbageregulering af afregning.

III. TILBAGEKALDELSE AF BETALINGSORDRER

Artikel 4 - Tilbagekaldelse

- 1) En betalingsordre kan hverken tilbagekaldes af et institut, der deltager direkte i et betalingssystem, eller en tredjepart over for de andre direkte deltagere i det pågældende betalingssystem efter det tidspunkt, der er fastsat i det pågældende systems regler. Denne regel gælder, uanset om der er indledt insolvensprocedurer.
- 2) Bestemmelserne i stk. 1 berøres ikke af betalingsordregiverens eventuelle rettigheder til tilbagebetaling.

IV. IKKE TILBAGEVIRKENDE KRAFT OG GÆLDENDE INSOLVENSLOVGIVNING

Artikel 5 - Ikke tilbagevirkende kraft

Insolvensprocedurer har ikke tilbagevirkende kraft for et instituts rettigheder og forpligtelser i forbindelse med direkte deltagelse i et EF-betalingsystem. Enhver anden regel eller praksis, der har tilbagevirkende kraft, skal tilsidesættes.

Artikel 6 - Gældende insolvenslovgivning

I tilfælde af insolvensprocedurer mod et institut, der deltager direkte i et betalingssystem, skal de rettigheder og forpligtelser, der følger af eller har forbindelse med direkte deltagelse i det pågældende betalingssystem, fastlægges efter insolvenslovgivningen i det land, hvor betalingssystemet har hovedsæde.

V. BESKYTTELSE AF PANTHAVERENS RETTIGHEDER MOD VIRKNINGERNE AF PANTSÆTTERENS INSOLVENS

Artikel 7 - Beskyttelse mod virkningerne af insolvens

- 1) En pantavers rettigheder i forbindelse med en deltagers forpligtelser over for en anden deltager eller andre deltagere i et betalingssystem eller pengepolitiske myndigheders rettigheder som følge af modtaget sikkerhed i forbindelse med pengepolitiske transaktioner berøres ikke af, at der indledes insolvensprocedurer mod pantsætteren. Sikkerheden skal indfries til fyldestgørelse af rettigheder i forbindelse med deltagelse i et betalingssystem eller i forbindelse med pengepolitiske transaktioner med fortrinsret frem for alle øvrige kreditorer.
- 2) Når et tredjelandsinstitut stiller sikkerhed i en medlemsstat i forbindelse med deltagelse i et EF-betalingsystem eller i forbindelse med pengepolitiske transaktioner, berøres pantavers rettigheder ikke af, at der indledes insolvensprocedurer mod det pågældende tredjelandsinstitut.

VI. AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 8 - Gennemførelse

- 1) Medlemsstaterne sætter de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme dette direktiv senest den 31. december 1998. De underretter straks Kommissionen herom.
- 2) Når medlemsstaterne vedtager disse bestemmelser, henvises deri til dette direktiv, eller de ledsages ved offentliggørelsen af en sådan henvisning. De nærmere regler for denne henvisning fastsættes af medlemsstaterne.
- 3) Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de nationale retsfor skrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv. I denne meddelelse anfører medlemsstaterne en sammenlignede oversigt over de nationale bestemmelser, der eksisterer eller indføres for hver artikel i dette direktiv.

Artikel 9 - Rapport til Europa-Parlamentet og Rådet

Kommissionen forelægger senest tre år efter den i artikel 8, stk. 1, nævnte dato Europa-Parlamentet og Rådet en rapport om anvendelsen af dette direktiv, eventuelt ledsaget af forslag til revision af direktivet.

Artikel 10

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Bruxelles, den

På Europa-Parlamentets vegne
Formand

På Rådets vegne
Formand

VURDERING AF DIREKTIVETS VIRKNINGER

Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om grænseoverskridende pengeoverførsler

1.a. Hvorfor er Fællesskabets lovgivning nødvendig, og hvad er hovedformålet med den set i lyset af subsidiaritetsprincippet?

De undersøgelser, der er gennemført på Kommissionens vegne af jurister med speciale i bankspørgsmål⁷, og de analyser, som Kommissionens arbejdsgruppe har foretaget, bekræfter, at der er væsentlige forskelle mellem medlemsstaternes lovgivninger, som influerer negativt på retsgyldigheden af visse nøgletræk i betalingssystemerne⁸.

Et af de centrale træk ved et sådant betalingssystem er, at der ikke må være tvivl om, hvornår og hvordan endelig afregning sker. I den nuværende situation afhænger den endelige afregning i et betalingssystem, hvis deltagerer hører hjemme under forskellige jurisdiktioner (hvilket i stigende omfang vil være tilfældet som følge af den øgede integration), i sidste instans af lovgivningerne i de forskellige medlemsstater, hvis institutter er medlemmer.

En anden vigtig forudsætning er, at der må være vished for, at en deltager, der ikke kan honorere sine forpligtelser over for betalingssystemet, kan realisere den sikkerhed, som den pågældende deltager har stillet. I den nuværende situation er den eneste måde, hvorpå dette kan sikres, at stille sikkerhed efter de samme lovregler som dem, der gælder for selve betalingssystemet, således at man undgår lovkonflikt. Dette strider mod princippet om et internt marked.

Retssikkerhed med hensyn til sikkerhedsstilling og endelig afregning kan kun opnås, hvis de nationale lovgivninger ændres på samme måde i de enkelte medlemsstater. Dette mål kan mest effektivt realiseres ved at vedtage et direktiv, der fastsætter de nødvendige minimumsstandarder.

1.b. Er det sandsynligt, at forslaget vil medføre yderligere fordele og ulemper?

Hvis man kan forvente nogle effekter for den finansielle sektor, vil det sikkert være, at der kan forventes en beskyttelse af den nuværende beskæftigelse. Hovedformålet med forslaget er at styrke stabiliteten i betalingssystemer og dermed i de finansielle interbankrelationer og at undgå knock-on effects, som i den nuværende situation kunne opstå, hvis en stor deltager i et betalingssystem gik konkurs. Det beskæftigelsestab, som ville opstå i et sådant tilfælde, ville følgelig også kunne undgås.

7 The laws on credit transfers and their settlement in Member States of the EU: Report for the European Commission (DG XV), Wilde Sapte - Brussels, 1994.

8 De vigtigste forskelle er følgende:

- endelig afregning i nettingordninger: forskellige muligheder for afvikling;
- virkningen af en deltagers insolvens på nettingordninger: likvidatorers forskellige beføjelser til at forhindre afregning i at finde sted eller til at tilbageregulere den;
- regler om tilbagekaldelse: forskellige regler om tidspunktet for, hvornår en betalingsordre ikke kan kaldes tilbage.

Etableringen af en retlig ramme med henblik på at eliminere retlig usikkerhed i forbindelse med grænseoverskridende betalingssystemer, vil sandsynligvis tilskynde til, at disse betalingssystemer udvikles yderligere. Den heraf følgende stigning i forretningsvoluminet kunne derfor generere beskæftigelse.

1.c. Blev der taget alternative forslag i betragtning og med hvilket resultat (f.eks. adfærdskodeks, frivillige arrangementer)?

Som nævnt under II.3 i begrundelsen blev der taget en række andre muligheder i betragtning, men de blev opgivet af de anførte grunde.

2. Hvem bliver berørt af forslaget?

Hvilke forretningssektorer? Hvad er størrelsesklasserne, og hvad er den samlede beskæftigelse?

Forslaget skal gælde for alle foretagender, der direkte deltager i et betalingssystem. I praksis vil det altovervejende flertal af disse foretagender være kreditinstitutter.

Er der nogle markante træk ved forretningssektoren, f.eks. at et lille antal store selskaber dominerer?

Hovedtrækket ved denne sektor er, at der hidtil har manglet integration af betalingssystemer på europæisk niveau.

Er der virkninger for meget små virksomheder, håndværkssektoren eller selvstændige?

Selv om det er meget usandsynligt, at der etableres et betalingssystem mellem små virksomheder, ville et sådant system i givet fald falde ind under direktivet. Som endelige brugere af betalingssystemer vil de få fordel af forslaget og dens virkninger med hensyn til eliminering af juridiske risici, øget effektivitet og omkostningsreduktion. Disse bemærkninger gælder ligeledes for håndværkssektoren og de selvstændige.

Er disse virksomheder lokaliseret i særlige geografiske områder i Fællesskabet?

Nej.

3. Hvad skal virksomhederne gøre for at opfylde kravene i forslaget?

Hvad er omkostningerne ved at opfylde kravene i direktivet?

Der forventes ikke andre omkostninger end de rent lovgivningsmæssige.

Er der andre administrative procedurer eller formaliteter, der skal foretages

Nej.

Er det nødvendigt med licenser eller markedsføringstilladelser

Nej.

Vil der blive opkrævet gebyrer?

Nej.

4. Hvilke økonomiske effekter, omkostninger og nyttevirkninger vil forslaget sandsynligvis have?

På beskæftigelsen?

Inden for sektoren for betalingssystemer forventes nettovirkningen at blive positiv, hvis der overhovedet bliver tale om nogen virkning. Inden for segmentet små og mellemstore virksomheder forventes der positive beskæftigelseseffekter (mere effektive betalingstjenester \Rightarrow udvidelse af det EU-interne handelspotentiale \Rightarrow bidrag til vækst og højere beskæftigelse \Rightarrow større og mere specialiseret efterspørgsel efter effektive betalingstjenester osv.).

På investeringer og skabelse eller opstart af nye virksomheder?

Marginal virkning, hvis overhovedet nogen virkning.

På virksomhedernes konkurrencestilling, både i Fællesskabet og på tredjelandsmarkeder?

Effektivitetsgevinsterne og omkostningsreduktionerne for virksomhederne i Fællesskabet vil blive positive (jf. punkt 1 og 4 ovenfor). Tredjelandsvirksomheder vil få fordele af dette direktiv inden for Fællesskabet i samme omfang som EU-virksomheder.

Det forhold, at direktivet også omfatter tredjelandsbetalingssystemer, f.eks. beskyttelse mod uberettiget tilbagekaldelse, beskyttelse mod, at insolvensprocedurer får tilbagevirkende kraft og sikkerhedens adskillelse fra udenlandske insolvensregler, vil også være til fordel for tredjelandsbetalingssystemer. EU-virksomheder vil indirekte have fordele af udvidelsen af direktivets anvendelsesområde til også at omfatte EF-deltagere i tredjelandsbetalingssystemer.

Der forventes derfor ikke fordrejninger af konkurrencedygtigheden.

På offentlige myndigheder i forbindelse med implementering?

Lovmæssige omkostninger i forbindelse med vedtagelse af den nødvendige indenlandske lovgivning.

Er der andre indirekte effekter?

Nej.

Hvilke omkostninger og fordele medfører forslaget?

- **omkostninger:** der forventes ikke andre omkostninger end de rent lovgivningsmæssige.
- **fordele:**
 - eliminering af juridiske risici i forbindelse med deltagelse i betalingssystemer, hvilket vil medføre, at EF-betalingssystemer fungerer mere effektivt og mere omkostningseffektivt
 - gennemførelse af det indre marked: forslaget vil også lette adgangen for banker fra én medlemsstat til betalingssystemer i en anden EF-medlemsstat (enten på afstand eller via en filial)
 - yderligere integration af EF's finansielle sektor, både indenlandsk og på tværs af grænserne, hvilket således bidrager til kapitalens fri bevægelighed og fri udveksling af tjenesteydelser hen over grænserne
 - grænseoverskridende anvendelse af sikkerhedsstillelse lettes. Dette bidrager til den fri bevægelighed for kapital, til fri udveksling af tjenesteydelser hen over grænserne, til udvikling af værdipapirmarkeder, til udvikling af den nødvendige retlige ramme, inden for hvilken den fremtidige europæiske centralbank kan udforme sin pengepolitik.
- **balance:** der er helt overvejende positive virkninger.

5. **Virkning på SMV. Indeholder forslaget foranstaltninger for at tage hensyn til den specifikke virkning på SMV - hvis ikke, hvorfor ikke? Er det hensigtsmæssigt med mindre eller forskellige krav?**

Nej. Ingen direkte virkning på SMV.

Høring

6. **Angiv, i hvilken fase konsultationerne blev iværksat, og offentliggørelsestidspunktet for den forudgående meddelelse om at indføre lovgivning?**

Kommissionen har i mange år søgt at høre alle interesserede parter så godt som muligt og bestræbt sig på så tidligt som muligt at tilkendegive sin politik på dette område. Dette har givet sig udslag i følgende:

- grønbog⁹ (høringspapir) fra september 1990, der opfordrede alle interesserede parter til at fremsætte deres bemærkninger; som bilag til grønbogen var der knyttet en beslutning om at oprette to høringsgrupper
- nedsættelse af to stående høringsgrupper vedrørende betalingssystemer i marts 1991, med hyppige møder i 1991 og i begyndelsen af 1992, hvilket resulterede i rapporter til Kommissionen (i februar 1992), der blev offentliggjort i marts 1992
- Kommissionens arbejdsdokument SEK(92)621¹⁰, der er baseret på de detaljerede rapporter fra disse høringsgrupper; dette dokument redegjorde for Kommissionens politik, herunder intentionerne om at indføre lovgivning på området.

Desuden blev der afholdt to rådgivende høringer med repræsentanter fra den europæiske finanssektor i foråret 1994 og oktober 1995, der var vigtige faser i det forberedende arbejde, der har ført til dette forslag (jf. afsnit I ovenfor; baggrund).

Oversigt over de organisationer, der er blevet hørt i forbindelse med forslaget, og som nøje gjorde rede for deres synspunkter, herunder de punkter, de ikke kunne tilslutte sig i det endelige forslag. Hvorfor er det ikke muligt eller ønskeligt at efterkomme dem på disse punkter?

Sammenslutningerne i den europæiske kreditsektor: Sammenslutningerne i den europæiske kreditsektor er permanent blevet hørt. Der er foretaget to høringer med Kommissionen og dens arbejdsgruppe, senest i oktober 1995. Der er generel støtte til dette forslag, der anses for at være væsentligt for sektoren selv.

Regeringsekspertes, inklusive repræsentanter for EF's centralbanker: Regeringsrepræsentanterne, der var medlemmer af Kommissionens arbejdsgruppe, indtager en positiv stilling til dette forslag. Der er meningsforskelle om nogle tekniske spørgsmål, som det ikke er muligt at løse helt i arbejdsgruppen. Det vigtigste punkt er, at nogle delegationer ønskede en (endog mere) ambitiøs tilgang, der omfatter de såkaldte "securities settlement" eller "obligations netting".

EMI: En repræsentant for EMI var til stede i arbejdsgruppen som observatør.

Blev organisationerne for SMV formelt hørt? Hvis ikke, hvorfor ikke?

Nej. Organisationerne for SMV og detailhandelen blev regelmæssigt informeret om de fremskridt, der blev gjort, via deres repræsentanter i Kommissionens rådgivende gruppe for betalingssystemer.

⁹ Diskussionspapir om "Making payments in the Internal Market", KOM(90) 447.
¹⁰ "De grænseoverskridende betalinger lettes: Barriererne brydes", SEK(92)621.

Overvågning og undersøgelse

7. **Forklar, hvordan forslaget virkninger og omkostninger vil blive overvåget og undersøgt. Hvordan vil eventuelle klager blive behandlet? Kan forslaget, når det først er blevet til lovgivning, let ændres?**

Forslaget indeholder i artikel 9 en forpligtelse for Kommissionen til at forelægge Parlamentet og Rådet en rapport om disse spørgsmål. De nødvendige forberedelser i denne forbindelse vil blive foretaget af Kommissionen, som vil handle gennem sine to rådgivende grupper for betalingssystemer.

Der er ingen komitologiprocedurer, og derfor kræver forslaget, når det først er vedtaget, normale lovgivningsmæssige procedurer.

Kontaktperson

Generaldirektorat XV
Peter Troberg
Av. de Cortenberg, 107
B-1040 Bruxelles

Tel.: 295.41.09
295.79.78
295.32.19
295.94.62

Fax: 295.07.50

ISSN 0254-1459

KOM(96) 193 endelig udg.

DOKUMENTER

DA

09

Katalognummer : CB-CO-96-201-DA-C

ISBN 92-78-03480-0

Kontoret for De Europæiske Fællesskabers Officielle Publikationer
L-2985 Luxembourg